

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	2
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's	5
Natuurbescherming	7
Waterwet	10
Ambtenarenrecht	10
Bijstand	10
Bestuursrecht overig	11
Algemene Verordening Gegevensbescherming	11
APV	11
Arbeidsomstandighedenwet	13
Belastingdienst-Toeslagen	14
Huisvesting	16
Meststoffenwet	18
Noodverordening	19
Studiefinanciering	20
Verklaring omtrent het gedrag	20
Wegenverkeerswet	21
Vreemdelingenrecht	22
Asiel	22
Richtlijnen en verordeningen	25
Vreemdelingenbewaring	28

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 653

MK ABRS, 04-08-2021, 202000882/1/R4

raad van de gemeente Doetinchem, verweerder.

Awb 6:13

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. Vaststelling bestemmingsplan.

Verwijzing naar het arrest van het EU-HvJ van 14 januari 2021 (Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#)). Aan belanghebbenden wordt in omgevingsrechtelijke zaken niet langer tegengeworpen dat zij geen zienswijze naar voren hebben gebracht over het ontwerpbesluit (uitspraak van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#)). Voor niet-belanghebbenden geldt dat ook zij beroep kunnen instellen tegen omgevingsrechtelijke besluiten, mits zij een zienswijze over het ontwerpbesluit naar voren hebben gebracht of ingeval hen niet kan worden verweten dat zij dat hebben nagelaten (uitspraak van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#)). Dit betekent dat bij omgevingsrechtelijke besluiten die zijn voorbereid met afdeling 3.4 van de Awb, artikel 6:13 van de Awb alleen nog wordt tegengeworpen aan niet-belanghebbenden die (verwijtbaar) geen zienswijze naar voren hebben gebracht over het ontwerpbesluit.

[ECLI:NL:RVS:2021:1755](#)

JnB 2021, 654

MK CBB, 03-08-2021, 19/740

staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 4:8, 7:15 lid 2

HOORPLICHT. I.c. wordt geoordeeld dat de staatssecretaris artikel 4:8, eerste lid, van de Awb niet heeft geschonden. De staatssecretaris mocht afzien van het horen van appellant omdat de vereiste spoed zich daartegen verzette. Dat de staatssecretaris in het primaire besluit niet heeft vermeld dat met toepassing van artikel 4:11, aanhef en onderdeel a, van de Awb van het horen is afgezien, tast die bevoegdheid niet aan.

[ECLI:NL:CBB:2021:802](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 655

MK ABRS 04-08-2021, 202002397/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Middelburg.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:21

Wegenverkeerswet 1994 1 lid 1

Wegenwet 4 lid 1

APV 1.1, 2.5

HANDHAVING. BEVOEGDHEID. APV. BESTUURSDWANG. OPENBAARHEID VAN EEN WEG. PARKEERPLAATSEN. I.c. is het tijdvak van dertig jaren als bedoeld in artikel 4, eerste lid, aanhef en onder I, Wegenwet onderbroken geweest en de parkeerplaatsen zijn dus niet

gedurende dertig achtereenvolgende jaren voor een ieder toegankelijk geweest. Dit betekent dat het college de parkeerplaatsen 9 tot en met 14 ten onrechte als openbare weg heeft aangemerkt en zich ten aanzien van deze parkeerplaatsen ten onrechte bevoegd heeft geacht bestuursdwang toe te passen.

[...] Het college heeft [...] geconstateerd dat op het perceel hekken zijn geplaatst rondom het pand en rondom de parkeerplaatsen [...], waardoor de parkeerplaatsen niet meer bereikbaar zijn. Het college is handhavend opgetreden tegen [appellante], omdat het oordeelde dat de hekken in strijd met artikel 2.5 van de APV op de openbare weg waren geplaatst. [...]

[...] 4. [...] Het college is slechts dan bevoegd tot handhavend optreden jegens rechthebbenden op de weg wegens daarop door hen aangebrachte belemmeringen, indien daarmee het stelsel van de Wegenwet en de daarin vervatte waarborgen voor de rechthebbenden niet worden doorkruist (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 november 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2109](#)). Uit dit stelsel volgt dat rechthebbenden op een weg hierover slechts alle verkeer, behoudens de beperkingen als bedoeld in artikel 6 van de Wegenwet, hebben te dulden, wanneer de weg openbaar is in de zin van artikel 4 van de Wegenwet.

[...] 4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in rechtsoverweging 5.2 van voormelde uitspraak 27 november 2013) dient degene die zich op de openbaarheid van een weg beroept, die openbaarheid aannemelijk te maken. Derhalve rust op het college de bewijslast aannemelijk te maken dat de parkeerplaatsen openbaar zijn. De Afdeling heeft in rechtsoverweging 5.3 van haar uitspraak van 27 november 2013 voorts overwogen dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4 van de Wegenwet volgt dat een eigenaar van een weg twee mogelijkheden heeft om die weg een privaat karakter te laten behouden. Ten eerste door de weg af te sluiten of een verbod in te stellen om over de weg te gaan - wat nog op de laatste dag vóór het verlopen van het tijdvak van dertig jaren met het gewenste gevolg kan geschieden - en ten tweede door gedurende ten minste een jaar kenbaar te maken dat de weg slechts ter bede voor een ieder toegankelijk is (Handelingen I 1929/30, blz. 678). Een weg is derhalve niet reeds voor een ieder toegankelijk in de zin van artikel 4, eerste lid, aanhef en onder I, indien gedurende dertig achtereenvolgende jaren een ieder in de feitelijke mogelijkheid is geweest die weg te betreden. Dat betreden moet tevens niet wederrechtelijk zijn geweest en met name dus niet tegen de kenbaar gemaakte wil van de rechthebbende zijn geschied. Dit betekent, zoals ook de Hoge Raad heeft overwogen in zijn arrest van 29 oktober 1934 (AB 1935, blz. 326), dat het fysiek afsluiten van een weg of het plaatsen van een bordje met het opschrift "Verboden toegang" - waarmee de wil van de rechthebbende dat de weg niet voor een ieder toegankelijk is kenbaar is gemaakt - het tijdvak van dertig jaren als bedoeld in artikel 4, eerste lid, aanhef en onder I, doorbreekt, ook al geschiedt dat slechts korte tijd.

4.2. [...] De Afdeling stelt vast dat het college geen (incidenteel) hoger beroep heeft ingesteld tegen de uitdrukkelijke overweging van de rechtbank dat het college heeft erkend dat deze parkeerplaatsen in het verleden zijn afgezet. Uit de brief van het college van 29 maart 1993 volgt dat de afzetting betrekking had op de parkeerplaatsen met vaknummers 9 tot en met 14. Gelet hierop gaat de Afdeling ervan uit dat deze parkeerplaatsen in het verleden enige tijd zijn afgezet. Met de fysieke afzetting is de wil van de rechthebbende dat de weg niet voor een ieder toegankelijk is kenbaar gemaakt, ook al heeft dit in 1993 slechts korte tijd plaatsgevonden. Het tijdvak van dertig jaren als bedoeld in artikel 4, eerste lid, aanhef en onder I, Wegenwet is onderbroken geweest en de parkeerplaatsen zijn dus niet gedurende dertig achtereenvolgende jaren voor een ieder toegankelijk geweest. Dit betekent dat het college de parkeerplaatsen met vaknummers 9 tot en met 14 ten onrechte als openbare weg heeft aangemerkt. Wat betreft de overige parkeerplaatsen is de Afdeling

van oordeel dat [appellante] niet aannemelijk heeft gemaakt dat de uitzondering van artikel 4, tweede lid, van de Wegenwet zich heeft voorgedaan. [...]

Het vorenstaande betekent dat het college ten aanzien van de parkeerplaatsen met vaknummers 9 tot en met 14 zich ten onrechte bevoegd heeft geacht om op grond van artikel 125 van de Gemeentewet, in verbinding gelezen met artikel 5:21 van de Algemene wet bestuursrecht, bestuursdwang toe te passen. Ook heeft het college ten aanzien van deze parkeerplaatsen ten onrechte de kosten van bestuursdwang in rekening gebracht. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1732](#)

JnB 2021, 656

MK ABRs, 21-07-2021, 202002310/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Bestemmingsplan "Itteren-Borgharen"

HANDHAVING. ONEVENREDIG. Afwijzing handhavingsverzoek. Overschrijding vergunde goothoogte bijgebouw. I.c. heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat handhavend optreden in dit geval zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat daarvan behoort te worden afgezien. Daarbij heeft het college in aanmerking mogen nemen dat het hier gaat om een goothoogte van 4,3 m die aan de linkerzijde wordt overschreden met 5,4 cm en aan rechterzijde wordt overschreden met 7,3 cm. Deze overschrijding is met het blote oog nauwelijks waarneembaar. Het college heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de belangen van [appellant] door deze grotere goothoogte niet onevenredig worden geschaad.

[ECLI:NL:RVS:2021:1612](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 657

MK ABRs, 28-07-2021, 202001416/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°

WABO. FLORA- EN FAUNA. STIKSTOF. VERKEER. Omgevingsvergunning eerste fase vitaliteitshotel. I.c. heeft het college in strijd met artikel 3:2 van de Awb onvoldoende onderzocht wat de gevolgen van de beoogde ontwikkeling op het Natura 2000-gebied zijn.

[...] omgevingsvergunning eerste fase [...] voor het realiseren van een vitaliteitshotel [...].

[...] 23.5 [...] Het college heeft aan het besluit van 11 mei 2020 ten grondslag gelegd de memo 'stikstofberekening vitaliteitshotel' van 6 november 2018, die in opdracht van [vergunninghouder] is uitgevoerd (hierna: de memo). Hierin is geconcludeerd dat de bijdrage van het verkeer van en naar het hotel na realisatie van het hotel minder is dan 0,05 mol/ha/jr. De beoogde ontwikkeling leidt daarom niet tot aantasting van het Natura 2000-gebied. Daarbij is toepassing gegeven aan het Programma Aanpak Stikstof 2015-2021 (hierna: PAS) en de daarbij behorende regelgeving die vanaf 1 juli 2015 van kracht is.

23.6. De Afdeling heeft in de uitspraak van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#), de drempel van 0,05 mol/ha/jr niet geaccepteerd, omdat de onderbouwing dat dergelijke bijdragen geen effect hebben was gebaseerd op de passende beoordeling die aan het PAS ten grondslag lag en die passende beoordeling niet voldoet aan de eisen die uit artikel 6 van de Habitatrictlijn voortvloeien. Gelet hierop volgt de Afdeling het college niet zonder meer in zijn conclusie dat op basis van de memo is gebleken dat de met het besluit van 11 mei 2020 vergunde activiteit niet leidt tot aantasting van het Natura 2000-gebied. Dit zal het college opnieuw dienen te onderzoeken. Daarbij komt dat de in de memo gemaakte berekening alleen ziet op de gebruiksfase. De op 11 mei 2020 verleende omgevingsvergunning eerste fase ziet echter ook op de aangevraagde sloopactiviteiten en op de aanleg dan wel wijziging van een uitweg. Niet beoordeeld is welke gevolgen deze activiteiten hebben voor het Natura 2000-gebied.

Het voorgaande betekent dat het college in strijd met artikel 3:2 van de Awb onvoldoende heeft onderzocht wat de gevolgen van de beoogde ontwikkeling op het Natura 2000-gebied zijn. [...] [ECLI:NL:RVS:2021:1682](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 04-08-2021, 202004846/1/R3 ([ECLI:NL:RVS:2021:1733](#));
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-07-2021 (publ. 29-07-2021), BRE 20/9301 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2021:3766](#));
- MK Rechtbank Rotterdam, 19-07-2021 (publ. 29-07-2021), ROT 19/3115 ([ECLI:NL:RBROT:2021:6934](#));
- MK Rechtbank Noord-Holland, 14-07-2021 (publ. 29-07-2021), HAA 19/5337 ([ECLI:NL:RBNHO:2021:6403](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 15-06-2021 (publ. 29-07-2021), ROT 21/2001 ([ECLI:NL:RBROT:2021:5423](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2021, 658

Rechtbank Den Haag, 31-05-2021 (publ. 30-07-2021), SGR 19/2745

college van burgemeester en wethouders van den Haag, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.18 lid 1 aanhef en onder f

ACTIVITEITENBESLUIT. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het geluid van het carillon op grond van artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, van het Activiteitenbesluit buiten beschouwing blijft bij het bepalen van het geluidsniveau van de inrichting. Dat betekent dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van strijd met het Activiteitenbesluit. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 23 maart 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BP8760](#)).

Exceptieve toetsing. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de regelgever niet in redelijkheid tot artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, van het Activiteitenbesluit heeft kunnen komen.

Besluit waarbij heeft verweerder afwijzend heeft beslist op het verzoek van eiser om handhavend op te treden tegen het in werking hebben van het carillon van de Grote Kerk te Den Haag. [...]

2. Eiser stelt zich op het standpunt dat het gebruik van het carillon wel in strijd is met artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit. [...]

2.1. De rechtbank komt tot de volgende beoordeling.

2.2. De Grote Kerk, waar het carillon deel van uitmaakt, is een type B-inrichting als bedoeld in artikel 1.2 van het Activiteitenbesluit. Ten aanzien van geluidhinder stelt afdeling 2.8 van het Activiteitenbesluit regels. [...]

2.3. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat het geluid van het carillon niet als muziek kan worden aangemerkt. In het Activiteitenbesluit noch in daaraan gerelateerde regelgeving is gedefinieerd wat onder muziek moet worden verstaan. De door eiser vermelde Nota van Toelichting geeft evenmin een definitie hiervan. Het betoog dat uit deze toelichting volgt dat enkel van muziek sprake is indien dat direct door een mens wordt gemaakt, slaagt niet. Dat in de Nota van Toelichting een fanfarekorps als voorbeeld wordt genoemd waarop de uitzondering uit artikel 2.18, eerste lid, onderdeel f, van het Activiteitenbesluit van toepassing is, maakt niet dat de wetgever zonder meer alleen door de mens gemaakte onversterkte muziek op het oog heeft gehad. De rechtbank ziet daarom aanleiding aan te sluiten bij het algemeen spraakgebruik. Volgens 'Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal' wordt verstaan onder muziek '1 het kunstzinnig ordenen van klanken [...]'. Nu niet in geschil is dat bij de mechanische aandrijving het carillon melodieën speelt, is de rechtbank van oordeel dat het geluid van het carillon als muziek kan worden gekwalificeerd.

2.4. De rechtbank volgt eiser ook niet in zijn stelling dat het geluid van het carillon wordt versterkt. De rechtbank overweegt hiertoe dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS) in de uitspraak van 23 maart 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BP8760](#)) al heeft overwogen dat carillonmuziek onversterkte muziek is als bedoeld in artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, van het Activiteitenbesluit. De rechtbank ziet geen aanleiding om in dit geval daar anders over te oordelen. Dat sprake is van mechanische aandrijving van het carillon betekent niet dat het geluid daarom als versterkte muziek moet worden aangemerkt. De mechanische aandrijving zorgt slechts voor het ontstaan van het geluid en niet voor de versterking daarvan. Dat volgens eiser de galmborden de natuurlijke verstrooiing van het geluid tegengaan en de vormgeving van de klokkentoren ervoor zorgt dat het geluid harder klinkt, leidt evenmin tot de conclusie dat de muziek daarom als versterkt moet worden aangemerkt. De rechtbank overweegt dat verweerder onder verwijzing naar de in 1.1 genoemde rapportage heeft toegelicht dat hiermee het geluid van het carillon niet harder wordt gemaakt. Ook dit betoog slaagt derhalve niet.

2.5. De rechtbank overweegt dat verweerder zich gelet hierop terecht op het standpunt heeft gesteld dat het geluid van het carillon op grond van artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, van het Activiteitenbesluit buiten beschouwing blijft bij het bepalen van het geluidsniveau van de inrichting. Dat betekent dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van strijd met het Activiteitenbesluit.

Exceptieve toetsing

3. Eiser betoogt verder dat artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, van het Activiteitenbesluit buiten toepassing dient te worden verklaard. [...]

3.1. De rechtbank komt tot de volgende beoordeling.

3.2. Op grond van artikel 8:2, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een algemeen verbindend voorschrift.

Volgens vaste rechtspraak van de AbRvS (zie onder meer de uitspraak van 24 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4442](#)) staat die bepaling niet in de weg aan de mogelijkheid van exceptieve toetsing. Aan een algemeen verbindend voorschrift kan slechts verbindende kracht worden ontzegd,

indien het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift, dan wel indien het in strijd is met een algemeen rechtsbeginsel. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag om alle verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende algemeen verbindende voorschriften betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

3.3. Dat niet op basis van het Activiteitenbesluit kan worden opgetreden tegen het geluid van het carillon, brengt naar het oordeel van de rechtbank niet met zich dat de genoemde bepalingen van het EVRM, het rechtszekerheid- en evenredigheidsbeginsel worden geschonden. De regelgever heeft bij de totstandkoming van artikel 2.18 van het Activiteitenbesluit betrokken dat bij het ten gehore brengen van muziekgeluid in de buitenlucht het doorgaans niet mogelijk is om maatregelen te treffen ter beperking van de geluidsemissie. Omdat het onwenselijk is deze activiteiten onmogelijk te maken, worden ze bij het bepalen van de geluidsniveaus buiten beschouwing gelaten (zie Stb 2007, 415, pagina 206). Bij de latere wijziging van artikel 2.18 van het Activiteitenbesluit, is ook het belang van geluidshinder betrokken. In het licht van die hinder kan de ongereguleerde vrijheid voor onversterkte muziek beperkt worden bij een gemeentelijke verordening (zie Kamerstukken 2008/2009, 29383 nr. 12, pagina 10). Gelet op deze afwegingen bestaat geen grond voor het oordeel dat de regelgever niet in redelijkheid tot artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder f, van het Activiteitenbesluit heeft kunnen komen. De rechtbank volgt eiser ook niet in zijn betoog dat het geluid van een carillon zich in een 'rechtvacuüm' bevindt omdat hierop geen enkele norm van toepassing is. Dit geluid dient naar het oordeel van de rechtbank immers wel bij de totstandkoming van het bestemmingsplan te worden beoordeeld in het kader van de norm van de goede ruimtelijke ordening, zoals bedoeld in artikel 3.1 van de Wet ruimtelijke ordening. Het betoog van eiser faalt. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:7012](#)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 30-07-2021 (publ. 04-08-2021), BRE 20/6117 ACTMIL ([ECLI:NL:RBZWB:2021:3809](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 659

ABRS, 04-08-2021, 202002923/1/R2

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.5

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMINGSONTHEFFING. ONTVANKELIJKHEID. BELANGHEBBENDE. I.c. vinden de aanvaringen van vogels en vleermuizen plaats op een afstand van minimaal 208 m van de woning van [appellant]. Gelet op deze afstand is het directe woon- en leefklimaat ter plaatse van zijn woning niet betrokken bij aanvaringen van vleermuizen en vogels met windturbines. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de handeling, waarvoor de ontheffing is verleend, desondanks een ruimtelijke uitstraling zal hebben op zijn woon- en leefklimaat.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan Windpark Goyerbrug B.V. ontheffing verleend van de verbodsbepalingen uit artikelen 3.1 en 3.5 van de [...] Wnb voor in het besluit genoemde vogel- en vleermuissoorten, ten behoeve van de aanleg en ingebruikname van vier windturbines en bijbehorende infrastructuur bij het windpark Goyerbrug te Houten. [...]

Bij besluit van [...] heeft het college het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

[...] 3.1. Onder verwijzing naar de uitspraak van 4 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2621](#), overweegt de Afdeling dat bij de beoordeling of een appellant belanghebbende is bij een soortenbeschermingsontheffing die op grond van de Wnb is verleend, de ruimtelijke uitstraling van het project, waarop de ontheffing ziet - in dit geval het oprichten en in werking hebben van vier windturbines - niet van belang is. Bepalend is of de handeling waarvoor de ontheffing is verleend, een ruimtelijke uitstraling heeft op de woon- en leefomgeving van de betrokken appellant. In dit geval is de handeling waarvoor de ontheffing is verleend het doden en/of verwonden van vleermuizen en vogels door de voorziene windturbines. De ontheffing heeft dan ook een tot die handeling beperkte ruimtelijke uitstraling. [...]

[...] 3.2. Tussen partijen is niet in geschil dat de afstand tussen de woning van [appellant] en de dichtstbijzijnde windturbine 283 m bedraagt.

De windturbines hebben een rotordiameter van maximaal 150 m en dus een straal van maximaal 75 m. De aanvaringen van vogels en vleermuizen vinden derhalve plaats op een afstand van minimaal 208 m van de woning van [appellant]. Gelet op deze afstand is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat het directe woon- en leefklimaat ter plaatse van zijn woning niet is betrokken bij aanvaringen van vleermuizen en vogels met windturbines. De enkele omstandigheid dat buizerds voorkomen in de directe omgeving van de woning en zij aanvaringslachtoffer kunnen worden van de windturbines, omdat zij daar vliegen en foerageren, is daarvoor onvoldoende.

In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de handeling, waarvoor de ontheffing is verleend, desondanks een ruimtelijke uitstraling zal hebben op zijn woon- en leefklimaat. Zoals door Windpark Goyerbrug B.V. ter zitting is toegelicht, kan niet volledig worden uitgesloten dat een gewond aanvaringslachtoffer terecht komt in de tuin van [appellant]. De kans dat een aanvaringslachtoffer buiten de straal van de windturbines wordt geworpen is volgens Windpark Goyerbrug B.V. erg klein, laat staan dat het slachtoffer daardoor terecht komt in de tuin van [appellant]. Dat sprake is van een geringe kans geldt te meer voor buizerds, omdat deze vogelsoort met name overdag actief is en daarbij goed zicht heeft op de windturbines, waardoor de soort relatief weinig voorkomt als aanvaringslachtoffer. Gelet op deze omstandigheden is de Afdeling van oordeel dat de kans dat er een aanvaringslachtoffer terecht komt in de tuin van [appellant] zo gering is, dat het geen aanleiding vormt voor het oordeel dat hij als belanghebbende aangemerkt had moeten worden. De stelling dat hij aanvaringen zal kunnen waarnemen, leidt niet tot een ander oordeel, omdat hij deze stellingen niet verder heeft onderbouwd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1757](#)

JnB 2021, 660

ABRS, 04-08-2021, 202005341/1/A3

korpschef van politie.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 1 onder a

Circulaire wapens en munitie 2019 (Cwm) paragraaf 8.1

NATUURBESCHERMING. INTREKKING JACHTAKTE. I.c. is niet in geschil dat de kluis niet aan de binnenzijde was verankerd. Dit leidt er in dit geval niet toe dat de korpschef de jachtakte in

redelijkheid kon intrekken. Het intrekken van de jachtakte, zonder eerst een waarschuwing te geven, acht de Afdeling niet evenredig. Daarbij weegt de Afdeling ook mee dat [appellant] al sinds 1985 in bezit is van een jachtakte en de korpschef niet heeft betwist dat er nooit eerder onregelmatigheden zijn geweest.

[ECLI:NL:RVS:2021:1749](#)

JnB 2021, 661

ABRS, 04-08-2021, 202004793/1/A3

korpschef van politie.

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.28 lid 3, aanhef en onder e

Wet wapens en munitie (Wwm) 13 lid 1, 55 lid 3 aanhef en onder b

NATUURBESCHERMING. AFWIJZING AANVRAAG JACHTAKTE. Uit de geschiedenis van artikel 3.28, derde lid, onder e, van de Wnb, kan worden afgeleid dat de wetgever een overtreding van de Wwm, voor ogen heeft gehad bij de totstandkoming van die weigeringsgrond. De wetgever heeft ervoor gekozen dat veroordelingen voor bepaalde misdrijven, waaronder juist alle misdrijven genoemd in de Wwm, altijd leiden tot weigering van de jachtakte. Een overtreding van de Wwm betekent immers per definitie dat de betrokkene niet zorgvuldig omgaat met (vuur)wapens. Verwijzing naar ABRS 21-07-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1590](#).

I.c. kunnen de omstandigheden die [appellant] heeft aangevoerd, niet worden aangemerkt als bijzonder. Alleen al daarom bestaat geen aanleiding om strikte wetstoepassing achterwege te laten. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de korpschef de jachtakte moest weigeren. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de weigering van een jachtakte geen punitieve sanctie is, omdat deze weigering niet bedoeld is om leed toe te voegen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1748](#)

JnB 2021, 662

MK Rechtbank Overijssel, 29-07-2021 (publ. 03-08-2021), AWB 19/1185 en AWB 20/186

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Wet natuurbescherming 2.7 lid 2 (per 1-1-2020)

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. NATUURVERGUNNING. Afwijzing verzoek van eisers om handhavend op te treden tegen de veehouderij van belanghebbende. I.c. heeft verweerder niet aannemelijk gemaakt dat het bemesten van gronden en het beweiden van vee zoals dat nu plaatsvindt op het bedrijf van belanghebbende is uitgezonderd van de vergunningplicht. Ook heeft verweerder niet concreet beoordeeld wat de gevolgen zijn van deze activiteiten op omliggende Natura 2000-gebieden. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOVE:2021:3077](#)

JnB 2021, 663

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-07-2021, 20/3386 T

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 (per 1-1-2020)

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. NATUURVERGUNNING. Afwijzing handhavingsverzoek Efteling. I.c. heeft verweerder de gevolgen van de wijziging van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb per 1-1-2020 onvoldoende betrokken bij het bestreden besluit. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 20-01-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:71](#). Het bestreden besluit

is onvoldoende gemotiveerd en de rechtbank geeft verweerder de gelegenheid dit gebrek te herstellen. Daarvoor geeft de rechtbank enkele aanwijzingen.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:4000](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Rotterdam, 18-06-2021 (publ. 29-07-2021), ROT 19/3587

([ECLI:NL:RBROT:2021:5528](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 664

CRvB, 29-07-2021, 20/3101 AW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag (college).

AW 2017 16 lid 2

AMBTENARENRECHT. NEVENWERKZAAMHEDEN. Appellant stelt dat uit de nadere voorwaarden die zijn verbonden aan de toestemming om nevenwerkzaamheden te verrichten niet duidelijk blijkt wat van hem wordt verwacht. Dit betoog slaagt. Uit de voorwaarden ten aanzien van het door appellant bezoeken van zijn medewerkers blijkt niet of deze voorwaarden zich alleen beperken tot werktijd of ook buiten werktijd gelden. Voorts blijkt uit de voorwaarde dat appellant medewerkers buiten het stadsdeel [stadsdeel] maar binnen de gemeente Den Haag terughoudend dient te bezoeken niet in hoeverre en in welk opzicht appellant hierin terughoudendheid dient te betrachten. Niet duidelijk is of deze voorwaarde bijvoorbeeld ziet op de aard, tijdstippen of de frequentie van bedoelde bezoeken. Ook valt niet in te zien hoe de voorwaarden ten aanzien van piketdienst verband houden met het voorkomen van belangenverstremming dan wel de schijn daarvan. Daar komt bij dat de enkele verwijzing door het college naar de gewijzigde functie van appellant, de gewijzigde Regeling en de veranderde maatschappelijke opvattingen over integriteit, zonder daarbij een nadere toelichting te geven onvoldoende is om de gestelde nadere voorwaarden mee te onderbouwen. Uit vorenstaande volgt dat het bestreden besluit in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is genomen en derhalve niet in stand kan blijven. Het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1872](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 665

CRvB, 27-07-2021, 20/185 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (college)
PW 35

PARTICIPATIEWET. NAAMSWIJZIGING. Afwijzing aanvraag bijzondere bijstand voor de kosten van naamswijziging (achternaam) van zoon.

De wenselijkheid van de naamswijziging en de belemmeringen die appellante en haar zoon ervaren bij het reizen naar het buitenland maken niet dat de kosten noodzakelijk zijn. De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat het standpunt van het college dat het hier geen noodzakelijke kosten betreft juist is.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1868](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2021, 666

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 24-02-2021 (publ. 04-08-2021), BRE 19/4291 AVG

leerplichtambtenaar van de gemeente Dongen, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

Uitvoeringswet Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: UAVG) 34, 35

Awb 1:3

AVG. I.c. wordt geoordeeld dat het AVG-verzoek van eiseres niet op de uitoefening van een publiekrechtelijke bevoegdheid door de leerplichtambtenaar zag en de leerplichtambtenaar door te beslissen op het AVG-verzoek niet optrad als bestuursorgaan. Als de leerplichtambtenaar al aangemerkt moet worden als verwerkingsverantwoordelijke, volgt uit de AVG dat een verwerkings-verantwoordelijke niet per definitie een bestuursorgaan is. Uit artikel 34 van de UAVG volgt dat een schriftelijke beslissing op een AVG-verzoek alleen aangemerkt kan worden als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, wanneer die beslissing wordt genomen door een bestuursorgaan.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:756](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

APV

JnB 2021, 667

MK ABRS, 28-07-2021, 202002536/1/A3

Burgemeester van Hoorn.

Drank- en Horecawet (DHW) 1, 3, 7, 8, 27, 38

Algemene Plaatselijke Verordening Hoorn (APV) 1:8, 2:28

Wet Bibob 3 lid 6

APV. DHW. BIBOB. SLECHT LEVENSGEDRAG. VALSE IDENTITEIT. Weigering exploitatie- en DHW-vergunning. Het is niet voor een ieder evident dat het gedurende een aantal jaren voeren

van een valse identiteit getuigt van slecht levensgedrag, als bedoeld in de APV en de DHW. I.c. acht de Afdeling niet aannemelijk gemaakt dat [appellant] de vergunningen onder de onjuiste persoonsgegevens wilde verkrijgen.

Vernietiging bestreden besluit wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb, artikel 3, zesde lid, van de Wet Bibob en artikel 27, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW.

[...] Bij besluit van 5 december 2018 heeft de burgemeester geweigerd [appellant] een exploitatievergunning en een Drank- en Horecawetvergunning (hierna: DHW-vergunning) te verlenen voor de exploitatie van [restaurant] te Hoorn.

[...] 3.2. Anders dan de rechtbank, oordeelt de Afdeling dat niet voor een ieder evident is dat het gedurende een aantal jaren voeren van een valse identiteit getuigt van slecht levensgedrag, als bedoeld in de APV en de DHW. Weliswaar heeft [appellant] sinds zijn aankomst in Nederland tot 2018 een gefingeerde identiteit gevoerd. Hij heeft hierover echter onder meer aangevoerd dat dit niet betekent dat hij ongeschikt is om een horecabedrijf uit te oefenen. De burgemeester heeft niet gemotiveerd waarom dit wel het geval is. Hierbij is van belang dat [appellant] op 10 juli 2017, vóór indiening van zijn vergunningaanvragen op 23 november 2017, het college heeft verzocht zijn geregistreerde gegevens in de brp te wijzigen. Dat hij hiervan bij de indiening van zijn vergunningaanvragen geen melding heeft gemaakt, acht de Afdeling niet onbegrijpelijk. Op dat moment waren zijn persoonsgegevens in de brp immers nog niet gewijzigd. Het college heeft het wijzigingsverzoek pas bij besluit van 31 januari 2018 ingewilligd. Dat [appellant] de burgemeester niet ook van dit besluit op de hoogte heeft gesteld, acht de Afdeling evenmin onbegrijpelijk, aangezien het de burgemeester en het college van dezelfde gemeente betreft. Dat [appellant] de burgemeester uit berekening niet heeft geïnformeerd, omdat hij de vergunningen bewust onder de onjuiste persoonsgegevens wilde verkrijgen, acht de Afdeling niet aannemelijk gemaakt. Uit de besluiten van 5 december 2018 en 22 maart 2019 blijkt verder dat de burgemeester de bestuurlijke waarschuwing van mei 2017 niet zelfstandig aan het oordeel over het levensgedrag van [appellant] ten grondslag heeft gelegd.

[...] 5.1. De burgemeester heeft verlening van de vergunningen naar het oordeel van de Afdeling ten onrechte krachtens artikel 3, zesde lid, van de Wet Bibob geweigerd. Ingevolge die bepaling kan de burgemeester verlening van de vergunningen weigeren indien feiten en omstandigheden erop wijzen of redelijkerwijs doen vermoeden dat ter verkrijging van de aangevraagde beschikking een strafbaar feit is gepleegd. Zoals hiervoor in 3.2 al is overwogen, acht de Afdeling niet aannemelijk gemaakt dat [appellant] de vergunningen onder de onjuiste persoonsgegevens wilde verkrijgen. [appellant] heeft de onjuiste persoonsgegevens daarom niet gebruikt ter verkrijging van de aangevraagde beschikking.

[...] 6.1. De burgemeester heeft verlening van de DHW-vergunning naar het oordeel van de Afdeling ten onrechte krachtens artikel 27, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW geweigerd. Ingevolge die bepaling wordt een vergunning geweigerd indien redelijkerwijs moet worden aangenomen, dat de feitelijke toestand niet met het in de aanvraag vermelde in overeenstemming zal zijn. Weliswaar zijn in het aanvraagformulier de onjuiste persoonsgegevens van [persoon] vermeld, maar de persoon van de aanvrager is na de registratie in de brp van zijn juiste persoonsgegevens niet gewijzigd. [persoon] en [appellant] zijn dezelfde persoon. Hierover bestond ook bij de burgemeester geen twijfel, aangezien hij de aanvraag na het bekend raken met die registratie heeft beoordeeld met als uitgangspunt dat niet [persoon], maar [appellant] de aanvrager is. Zo heeft de burgemeester zich in het besluit van 5 december 2018 op het standpunt gesteld dat [appellant] niet over een diploma Sociale Hygiëne beschikt, omdat het bij de aanvraag overgelegde diploma op naam van [persoon], en niet op naam van [appellant], staat. Vervolgens heeft de burgemeester in het besluit van 22 maart 2019, nadat [appellant] in bezwaar een diploma op naam van [appellant] had overgelegd, het oordeel

van de Commissie Bezwaarschiften overgenomen dat aan het bij de aanvraag ontbreken van een op de juiste naam staand diploma geen beslissende betekenis moet worden toegekend. Het onder deze omstandigheden krachtens artikel 27, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW weigeren om de DHW-vergunning te verlenen, is een onredelijke toepassing van die bepaling. [...]

[...] 8. Het beroep is gegrond. Het besluit van 22 maart 2019 moet worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), artikel 3, zesde lid, van de Wet Bibob en artikel 27, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW. De burgemeester moet met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuw besluit op het door [appellant] gemaakte bezwaar nemen. De Afdeling zal hiervoor een termijn stellen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1658](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB 2021, 668

MK ABRS, 04-08-2021, 202006903/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet 16, 33

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 4.45, 9.9b lid 1 aanhef en onder d

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. BOETE. Omdat artikel 4.45 van het Arbobesluit open normen geeft en de staatssecretaris niet via een beleidsregel of anderszins aan deze open normen invulling heeft gegeven, heeft de rechtbank voor de uitvoering en uitleg van dit artikel aansluiting mogen zoeken bij artikel 43 van Bijlage Xllla van de Arboregeling. I.c. is overtreding van artikel 4.45, eerste lid, van het Arbobesluit door [appellante] niet komen vast te staan.

[...] Bij besluit van 12 juli 2017 heeft de staatssecretaris aan [appellante] een bestuurlijke boete opgelegd [...] voor twee overtredingen van het Arbeidsomstandighedenbesluit (hierna: Arbobesluit). [...] 5.4. De Afdeling overweegt dat in artikel 9.9b, eerste lid, aanhef en onder d, van het Arbobesluit handelen of nalaten in strijd met voorschriften die zijn opgenomen in artikel 4.45, eerste lid, van het Arbobesluit is aangemerkt als een overtreding waarvoor een bestuurlijke boete kan worden opgelegd. Handelen of nalaten in strijd met voorschriften opgenomen in artikel 4.45, tweede lid, van het Arbobesluit is niet als zodanig aangemerkt. Ter beoordeling ligt daarom voor de vraag of [appellante] artikel 4.45, eerste lid, van het Arbobesluit heeft overtreden door de concentratie van asbeststof in de lucht niet zo laag mogelijk te houden. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt uit dit artikellid geen verplichting om te garanderen dat in het geheel geen sprake is van emissie van asbestvezels. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 1 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1498](#). 5.5. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1465](#), is artikel 4.45, eerste lid, van het Arbobesluit een doelvoorschrift. In het tweede lid, aanhef en onder a wordt, gelet op de formulering, dwingend voorgeschreven welke maatregelen de werkgever moet nemen om het in het eerste lid genoemde doel te bereiken. De in het tweede lid genoemde maatregelen bieden, hoewel ze dwingend zijn geformuleerd, de werkgever de ruimte om zelf de werkmethoden in te richten teneinde aan de in het eerste lid genoemde norm te voldoen, aldus de Afdeling in die uitspraak.

Omdat artikel 4.45 van het Arbobesluit open normen geeft en de staatssecretaris niet via een beleidsregel of anderszins aan deze open normen invulling heeft gegeven, heeft de rechtbank voor

de uitvoering en uitleg van dit artikel aansluiting heeft mogen zoeken bij artikel 43 van Bijlage XIIIa van de Arboregeling.

[...] 7. De conclusie is dat er geen grond is voor het oordeel dat [appellante] onvoorzichtig heeft gewerkt en onvoldoende bronmaatregelen heeft genomen, zodat overtreding van artikel 4.45, eerste lid, van het Arbobesluit door [appellante] niet is komen vast te staan. De omstandigheid dat in het werkplan niet specifiek is beschreven dat de golfplaten over het dak naar beneden zullen worden geschoven, levert op zichzelf geen overtreding van dit artikel op. Dat wat [appellante] heeft aangevoerd over de matigingsgronden hoeft, gelet op het voorgaande, geen bespreking meer. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1727](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 669

ABRS, 04-08-2021, 202005282/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 7 lid 1, 8 lid 1, 26

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. TERUGVORDERING. I.c. heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich op het standpunt kunnen stellen dat de omstandigheden die [appellant] heeft aangevoerd niet zodanig bijzonder zijn dat de dienst daarin aanleiding had moeten zien om van terugvordering van € 388,00 af te zien of het terug te vorderen bedrag te matigen.

[...] Bij besluit van [...] heeft de Belastingdienst/Toeslagen de huurtoeslag van [appellant] over het jaar 2018 definitief vastgesteld [...] en [...] aan teveel betaalde voorschotten teruggevorderd.

9. De hoogte van de huurtoeslag is berekend aan de hand van het verzamelinkomen. Geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat de huurtoeslag ten opzichte van het verzamelinkomen te laag is vastgesteld.

10. Voor zover [appellant] beoogt te beogen dat hij in financiële moeilijkheden wordt gebracht door de terugvordering van het teveel aan ontvangen voorschotten wordt het volgende overwogen.

11. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 25 maart 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:838](#), rechtsoverweging 4.3, is volgens de in de uitspraak van 23 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:3536](#), gehanteerde uitleg van artikel 26 van de Awir hierin niet imperatief voorgeschreven dat de Belastingdienst/Toeslagen het gehele bedrag van de belanghebbende moet terugvorderen. De bepaling biedt de Belastingdienst/Toeslagen dus discretionaire ruimte bij de vaststelling van het bedrag dat wordt teruggevorderd. Dit betekent dat de Belastingdienst/Toeslagen op grond van artikel 3:4, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en onder bijzondere omstandigheden van terugvordering kan afzien of het terug te vorderen bedrag kan matigen.

12. De Belastingdienst/Toeslagen heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de omstandigheden die [appellant] heeft aangevoerd niet zodanig bijzonder zijn dat de dienst daarin aanleiding had moeten zien om van terugvordering van € 388,00 af te zien of het terug te vorderen bedrag te matigen. De Belastingdienst/Toeslagen heeft ter zitting naar voren gebracht dat [appellant] een persoonlijke betalingsregeling met een looptijd van 24 maanden kan aanvragen. De Belastingdienst/Toeslagen heeft daarbij aangegeven dat het bedrag dat [appellant] in het kader van een dergelijke betalingsregeling moet terugbetalen in dat geval niet alleen wordt verdeeld over 24 maanden. De hoogte van het bedrag, dat maandelijks moet worden terugbetaald, wordt dan ook afgestemd op de dan aan de orde zijnde betalingscapaciteit van [appellant], waarbij wordt gekeken naar zijn dan aan de orde zijnde inkomen en de schulden die hij dan bij de dienst heeft. Ook wordt

niet verrekend met toeslagen die hij mogelijk ontvangt. Volgens de Belastingdienst/Toeslagen houdt een dergelijke betalingsregeling ook in dat na afloop daarvan geen betalingsverplichting meer bestaat. Als [appellant] een betalingsregeling, als hiervoor is bedoeld, is nagekomen en na ommekomst van de periode van 24 maanden het teruggevorderde bedrag op basis daarvan nog niet volledig blijkt te zijn terugbetaald, dan hoeft [appellant] het betrokken restantbedrag niet meer terug te betalen. [appellant] moet echter wel een aanvraag doen voor een dergelijke persoonlijke betalingsregeling. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1740](#)

JnB 2021, 670

ABRS, 04-08-2021, 201908482/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 20 lid 1, 26, 47

Wet op het kindgebonden budget (Wkgb) 1 lid 4

Verzamelbesluit Toeslagen

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDGEBONDEN BUDGET. TERUGVORDERING. In dit geval doet zich een situatie voor waarbij, op grond van het Verzamelbesluit Toeslagen, wordt aangenomen dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden, namelijk overschrijding van een vermogensgrens. Ook in onderlinge samenhang gezien de aanvullende omstandigheden, wat daarvan overigens ook zij, geen aanleiding om van de terugvordering af te zien. Daar komt bij dat [appellante] niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gevolgen van de terugvordering onevenredig zijn in haar geval. De Belastingdienst/Toeslagen mocht het kindgebonden budget over 2014 terugvorderen.

[...] Bij besluiten van [...] heeft de Belastingdienst/Toeslagen het kindgebonden budget van [appellante] over 2014 definitief berekend en vastgesteld op nihil en het kindgebonden budget over 2014 teruggevorderd.

[...] 3.5. De Belastingdienst/Toeslagen heeft het kindgebonden budget over 2014 op grond van het vorenstaande terecht op nihil gesteld.

[...] 3.6. De Afdeling is bij uitspraak van 23 oktober 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:3536](#)) teruggekomen van vaste rechtspraak over de terugvordering. Zij heeft daarin overwogen dat in artikel 26 van de Awir niet imperatief is voorgeschreven dat de Belastingdienst/Toeslagen het gehele bedrag dat de belanghebbende is verschuldigd terugvordert. De Belastingdienst/Toeslagen moet bij het besluit tot terugvordering op grond van artikel 3:4, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen afwegen en de dienst kan onder bijzondere omstandigheden van terugvordering afzien of het terug te vorderen bedrag matigen.

3.7. De staatssecretaris van Financiën heeft invulling gegeven aan deze uitspraak door in het Verzamelbesluit Toeslagen van 17 april 2020 (Stcrt. 2020, 22720) beleid over de terugvordering van toeslagen vast te stellen. Hierin is opgenomen dat alleen bijzondere omstandigheden zich verzetten tegen gehele terugvordering en dat als dergelijke omstandigheden zich voordoen en gehele terugvordering onevenredig is, de Belastingdienst/Toeslagen kan afzien van de terugvordering of het bedrag van de terugvordering kan matigen. In het Verzamelbesluit Toeslagen zijn voorbeelden van bijzondere omstandigheden opgenomen en is vermeld dat de financiële situatie of financiële problemen van belanghebbenden die terugbetaling van toeslagen verhinderen, in het algemeen niet leiden tot een matiging van de terugvordering. Voor deze situatie bestaat de mogelijkheid van een betalingsregeling.

3.8. In dit geval doet zich een situatie voor waarbij, op grond van het Verzamelbesluit Toeslagen, wordt aangenomen dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden, namelijk overschrijding van

een vermogensgrens. Ook in onderlinge samenhang bezien geven de aanvullende omstandigheden, wat daarvan overigens ook zij, geen aanleiding om van de terugvordering af te zien. Daar komt bij dat [appellante] niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gevolgen van de terugvordering onevenredig zijn in haar geval. Het vorenstaande betekent dat de Belastingdienst/Toeslagen het kindgebonden budget over 2014 mocht terugvorderen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1729](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2021, 671

MK ABRS, 04-08-2021, 202002985/1/A3 en 202003018/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellant.

Huisvestingswet 2014 21 onder c

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hvv)

HUISVESTINGSWET. BOETE. MATIGEN. Omzetten van zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimte. De omstandigheid dat het college i.c. achteraf omzettingsvergunningen heeft verleend voor de woningen leidt niet tot het oordeel dat sprake is van een beperkte ernst van de geconstateerde overtredingen, die aanleiding zou moeten zijn om de boetes te verlagen. Die omstandigheid doet er immers niet aan af aan dat eigenaren ten tijde van de controles de woningen al geruime tijd kamergewijs verhuurden, in strijd met de Hvv. Verwijzing naar ABRS 9-10-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3419](#).

[...] 3. Uit artikel 21, onder c, van de Huisvestingswet 2014, gelezen in verbinding met artikel 3.1.1, eerste lid, van de [...] Hvv, volgt dat voor het omzetten van zelfstandige naar onzelfstandige woonruimte een omzettingsvergunning nodig is. Deze was op het moment van de controle niet verleend voor deze woningen. Het college heeft zich daarom op het standpunt gesteld dat de Hvv is overtreden en heeft aan [eigenaar A] een boete opgelegd van € 6.000 voor de woning op het adres [locatie A] en nog een van € 6.000 voor de woning op het adres [locatie B]. Ook aan [eigenaar B] heeft het college een boete opgelegd van € 6.000 voor de woning op het adres [locatie B]. Deze boetes zijn in overeenstemming met de boetebedragen zoals opgenomen in de Hvv.

[...] 5. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte de boetes heeft gematigd. Dat later omzettingsvergunningen zijn verleend, neemt niet weg dat er een overtreding was van de Hvv waarvoor de volledige boete kan worden opgelegd. Matiging van de boetes zou het beoogde afschrikwekkende effect van het boetestelsel teniet doen, aldus het college.

5.2. Het college heeft op de zitting bij de Afdeling toegelicht dat het omzettingsvergunningvereiste mede in de Hvv is opgenomen om te voorkomen dat de leefbaarheid in en rondom een woning wordt aangetast. Als een aanvraag wordt gedaan voor een omzettingsvergunning wordt onder meer getoetst of aan een aantal vereisten is voldaan zodat de omzetting geen negatief effect heeft op de leefbaarheid in en rondom de woning. Alleen als aan deze vereisten is voldaan, kan een omzettingsvergunning worden verleend. Als een woning eerst wordt omgezet en vervolgens een vergunning wordt aangevraagd, kan het college niet voorkomen dat de leefbaarheid mogelijk onder druk komt te staan. De boete op het zonder vergunning omzetten van woningen heeft ook een afschrikwekkend effect, zodat inwoners zich aan de Hvv houden. Bij een lagere boete bestaat het risico dat zelfstandige woonruimte naar onzelfstandige woonruimte wordt omgezet zonder vergunning, om pas een vergunning aan te vragen als de overtreding wordt geconstateerd.

De omstandigheid dat het college achteraf omzettingsvergunningen heeft verleend voor de woningen leidt, gelet op het voorgaande, niet tot het oordeel dat sprake is van een beperkte ernst van de geconstateerde overtredingen, die aanleiding zou moeten zijn om de boetes te verlagen. Die omstandigheid doet er immers niet aan af aan dat [eigenaar A] en [eigenaar B] ten tijde van de controles de woningen al geruime tijd kamergewijs verhuurden, in strijd met de Hvv. Een leefbaarheidstoets voorafgaand aan de omzetting, ter voorkoming van een mogelijk negatieve invloed op de leefbaarheid door kamergewijze verhuur, was daardoor niet meer mogelijk voor het college. Vergelijk overweging 5.3 van de uitspraak van de Afdeling van 9 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3419](#).

Weliswaar is in de uitspraak van de Afdeling van 7 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:733](#), die op de zitting is besproken, de boete wel gematigd na het verlenen van de vereiste vergunning, maar die zaak is niet vergelijkbaar met deze zaak. In die zaak ging het niet om het omzetten van zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimte, maar om het onttrekken van woonruimte aan de bestemming tot bewoning door het gebruik van een zelfstandige woonruimte als bed & breakfast. Eén van de verschillen is dat in die zaak het gebruik als bed & breakfast tijdig was gemeld. Het college was dus op de hoogte van het gebruik van die woning. Ook in de op de zitting door [eigenaar B] naar voren gebrachte omstandigheden ziet de Afdeling geen grond voor matiging van de boete. [eigenaar B] stelde op de zitting dat hij voorafgaand aan de verhuur van de woning op het adres [locatie B] met de bewoners naar het stadhuis is gegaan om hen in te schrijven in de basisregistratie personen. Daar zou hij niet zijn geweest op de verplichting om een omzettingsvergunning aan te vragen. De regels voor het omzetten van woningen zijn echter duidelijk kenbaar gemaakt en te vinden op onder meer de website van de gemeente. [eigenaar B] had hiervan op de hoogte kunnen en moeten zijn, temeer omdat hij meerdere woningen verhuurt.

Ten slotte heeft het college voor de woning op het adres [locatie B] aan zowel [eigenaar A] en [eigenaar B] als mede-eigenaren de volledige boete op kunnen leggen. Uit de stukken blijkt dat zij beiden op de hoogte waren van de verhuur. Zo staan zij allebei genoemd op de huurovereenkomst als verhuurder en hebben zij er in hun beroepschrift op gewezen dat de huurovereenkomst gesloten diende te worden door middel van een akkoord met beide eigenaren. Zij zijn daardoor beiden aan te merken als feitelijk overtreder.

De rechtbank heeft ten onrechte aanleiding gezien de boete te matigen. De door het college opgelegde boetes vindt de Afdeling passend.

5.3. Het betoog van het college slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1762](#)

JnB 2021, 672

MK ABRs, 04-08-2021, 202006757/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46 lid 3

Huisvestingswet 2014 21 onder a

HUISVESTINGSWET. BOETE. MATIGEN. FINANCIËLE DRAAGKRACHT. Onttrekken woonruimte. Omdat i.c. het college geen concrete aanwijzingen heeft aangedragen waaruit blijkt dat [wederpartij] inkomsten heeft verworven uit de hennepkwekerij, heeft de rechtbank terecht voor de vraag of zij de bestuurlijke boete diende te matigen nader gekeken naar haar financiële draagkracht. Vanwege de geringe financiële draagkracht van [wederpartij] heeft de rechtbank terecht matiging van de boete met 50% passend en geboden heeft geacht.

[...] Bij besluit van 29 juli 2019 heeft het college een bestuurlijke boete van € 10.000,00 aan [wederpartij] opgelegd wegens het zonder vergunning onttrekken van woonruimte.

[...] 4.2. In dit geval heeft [wederpartij] bij meerdere gelegenheden consistent verklaard dat zij geen weet had van de hennepkwekerij in de woning en dat zij daaruit geen inkomsten heeft genoten. Het college heeft tegenover deze verklaringen geen concrete aanwijzingen gesteld waaruit blijkt dat [wederpartij] wel financieel voordeel uit de hennepkwekerij heeft genoten. Zo heeft het college bijvoorbeeld geen deskundigenrapport laten opstellen met een schatting van de opbrengst van de hennepoogsten en een aanknopingspunt gegeven voor de relatie tussen deze opbrengst en [wederpartij]. De enkele stelling van het college dat onwaarschijnlijk is dat [wederpartij] van niets wist en geen financieel voordeel heeft genoten, is onvoldoende. Anders dan in de uitspraak van de Afdeling van 30 mei 2018, [Red: [ECLI:NL:RVS:2018:1754](#)] is in dit geval sprake van een situatie waarin [wederpartij] als overtreder de woning heeft onderverhuurd aan een derde persoon. Dit heeft [wederpartij] gesteld en is door het college niet betwist. Verder is er in dit geval geen aanzienlijk bedrag aan contant geld in de woning aangetroffen en is geen sprake van een strafrechtelijke ontnemingsvordering. Dit betekent dat geen sprake is van eenzelfde situatie als in voormelde uitspraak van de Afdeling. Het door het college gedane beroep op deze uitspraak slaagt daarom niet.

4.3. Omdat het college geen concrete aanwijzingen heeft aangedragen waaruit blijkt dat [wederpartij] inkomsten heeft verworven uit de hennepkwekerij, heeft de rechtbank terecht voor de vraag of zij de bestuurlijke boete diende te matigen nader gekeken naar haar financiële draagkracht. Tussen partijen is niet in geschil dat [wederpartij], die een uitkering op grond van de Participatiewet ontvangt en forse schulden heeft, een geringe draagkracht heeft, zoals de rechtbank heeft vastgesteld. Dit betekent dat de rechtbank vanwege de geringe financiële draagkracht van [wederpartij] terecht matiging van de boete met 50% passend en geboden heeft geacht. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1725](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB2021, 673

MK CBb, 27-07-2021, 18/51

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (voorheen de staatssecretaris van Economische Zaken; hierna ook de minister of de staatssecretaris).

Meststoffenwet 7, 8, 12, 51, 57

MESTSTOFFENWET. BOETES. VERMOEDEN VAN ONREGELMATIGE MESTAFVOER.

Vernietiging boete wegens overtreding van artikel 7 Meststoffenwet over het kalenderjaar 2013. Verwijzing naar uitspraken CBb van 18-12-2018 ([ECLI:NL:CBb:2018:652](#), 653 en 654).

Vernietiging boete wegens overtreding van artikel 7 Meststoffenwet over het kalenderjaar 2014 wegens strijd met het willekeurverbod.

[...] 6.4 Het College is van oordeel dat verweer iii) van de minister niet slaagt. Het handhaven van een boete, bij de berekening waarvan ten tijde van het uitbrengen van het boetevoornemen aan appellant op 10 april 2015 een niet-openbare (nauwkeurigheds)marge is toegepast, is niet in overeenstemming met de hierboven onder 5.1 geciteerde overweging 5.4 uit de uitspraak van het College van 18 december 2018 ([ECLI:NL:CBb:2018:653](#)). Anders dan volgens genoemde overweging 5.4 vereist is, heeft appellant als gevolg van de toepassing van de niet openbare (nauwkeurigheds)marge niet, voordat hem daadwerkelijk een boete werd opgelegd, een redelijke mogelijkheid gehad zich tegen het vermoeden van onregelmatige afvoer te verweren door de feiten te betwisten die aan de boete ten grondslag zijn gelegd en/of andere feiten te stellen – en bij betwisting aannemelijk te maken – die redelijke twijfel wekken aan de juistheid van dat vermoeden.

De minister heeft miskend dat, zoals het College voorts in genoemde overweging 5.4 heeft overwogen, het in het kader van het voornemen openbaar zijn van de marges in deze omstandigheden zo fundamenteel van aard is, dat de schending van het verdedigingsbeginsel zoals gewaarborgd in artikel 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in artikel 6 van het EVRM door de afwezigheid van die openbaarheid niet meer kan worden hersteld in een later stadium van de procedure (bezwaar, beroep, hoger beroep), in gevallen waarin naar aanleiding van het voornemen of in bezwaar, beroep of hoger beroep een betoog van de veehouder voorligt waarmee deze de juistheid van de aan de boete ten grondslag gelegde vaststelling van de hoeveelheid stikstof en fosfaat in de mest bestrijdt. Het voorgaande geldt ook indien (zoals in deze zaak) de voornemen-, bezwaar of (hoger)beroepsprocedure reeds aanhangig was op 18 december 2018 en de veehouder bedoeld betoog voor het eerst na 18 december 2018 voert. Daaruit volgt dat ook het achteraf corrigeren van de opgelegde sanctie de schending, die immers heeft plaatsgevonden, niet meer ongedaan kan maken.

6.5 Het onder 6.4 overwogene brengt mee dat de rechtbank de voor het kalenderjaar 2013 opgelegde boete ten onrechte in stand heeft gelaten, nu appellant niet reeds in het kader van het voornemen tot het opleggen van de boete op de hoogte is gesteld van de inhoud van de marges. Boetes die de minister gewijzigd heeft gehandhaafd met een beroep op verweer iii) kunnen dan ook geen stand houden.

[...] 6.8 Het College stelt vast dat als gevolg van het herroepen van (ongeveer) 80% van de boetes en het niet standhouden van nog eens 7% van de boetes in verband met het niet slagen van verweer iii) (zie onder 6.4 en 6.5) er verschillen in handavingsregime (zijn) ontstaan tussen veehouders die alleen afvoeren maar niet aanvoeren, veehouders die alleen aanvoeren, veehouders die zowel aan- als afvoeren, veehouders die forfaitair afvoeren, veehouders die niet forfaitair afvoeren en veehouders die al dan niet kunstmest aanvoeren en gebruiken. Deze verschillen zijn niet door de wetgever beoogd bij het tot stand brengen van het wettelijk systeem, integendeel. Het College is van oordeel dat hierdoor sprake is van een rechtens onaanvaardbare verscheidenheid in uitkomst die meebrengt dat de minister niet zonder in strijd te handelen met het verbod van willekeur de resterende 13% van de boetes kan handhaven. Dit kan onder deze omstandigheden niet meer worden gezien als uitkomst van een consistent uitvoeringsbeleid van het door de wetgever in het leven geroepen handavingsregime. Het College verwijst naar zijn overwegingen over de bedoeling van de wetgever in overweging 5.5 van de heropeningsbeslissing, hierboven geciteerd onder 5.4.

6.9 Het onder 6.7 en 6.8 overwogene brengt mee dat de rechtbank ook de voor het kalenderjaar 2014 opgelegde boete ten onrechte in stand heeft gelaten, nu de minister bij de uitoefening van zijn bevoegdheid tot het opleggen (en handhaven) van een boete het verbod van willekeur heeft geschonden. [...]

[ECLI:NL:CBB:2021:780](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Rechter schrapt Mestboetes wegens gebruik geheime marge en strijd met willekeurverbod") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Noodverordening

JnB 2021, 674

Rechtbank Midden-Nederland, 14-07-2021 (publ. 28-07-2021), UTR 20/4698

dagelijks bestuur van de Veiligheidsregio Utrecht, verweerder.

Noodverordening COVID-19 Veiligheidsregio Utrecht 2.1, 2.2

NOODVERORDENING COVID-19. AFSTAND IN HORECA. MIDDELBARE SCHOLIEREN. Twee lasten onder dwangsom opgelegd aan eiser vanwege overtredingen van de Noodverordening COVID-19 Veiligheidsregio Utrecht. Buitengewoon opsporingsambtenaren hebben geconstateerd dat meerdere bezoekers onvoldoende afstand hielden tot anderen in beide horecazaken.

Omdat de tekst en de bedoeling van 2.2, tweede lid, onder d, van de Noodverordening duidelijk is en geen ruimte laat voor een andere uitleg volgt de rechtbank de stelling van eiser dat de wijze waarop hij de Noodverordening heeft toegepast juist is, niet. Middelbare scholieren van 18 jaar en ouder moeten op grond van de Noodverordening 1,5 meter afstand houden, tenzij zij op school zijn. Alleen daar hoeven zij dus onderling geen afstand te houden. De rechtbank heeft begrip voor het feit dat eiser vindt dat de bezoekers van zijn horecagelegenheden ook zelf verantwoordelijk zijn voor het naleven van de Noodverordening, maar dit ontslaat eiser niet van zijn verplichting om, als horecaondernemer, de Noodverordening na te leven.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:3434](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2021, 675

MK CRvB, 21-07-2021, (publ. 02-08-2021), 19/719 WS

Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (minister)

Wsf 2000 2.2 lid 1 aanhef en onder a

STUDIEFINANCIERING. NATIONALITEITSVEREISTE. Nu betrokkene een verblijfsvergunning onder de beperking verblijf als familie- of gezinslid heeft bij haar broer aan wie ten tijde van belang een verblijfsvergunning is verleend onder de beperking niet-tijdelijke humanitaire gronden verband houdend met de eerdere beperking medische behandeling, is aan betrokkene ten onrechte op grond van de verblijfsstatus van haar broer een aanspraak op studiefinanciering onthouden. Betrokkene heeft recht op studiefinanciering.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1845](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2021, 676

MK Rechtbank Rotterdam, 16-07-2021 (publ. 26-07-2021), ROT 20/4591, ROT 20/4592 en ROT 20/2235

Minister voor Rechtsbescherming, verweerder.

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) 28, 35, 36

beleidsregels VOG-NP-RP 2018 paragraaf 3.2.1.

VERKLARING OMTRENT HET GEDRAG. ZEDENDELICTEN. Afwijzing aanvragen van eiser om afgifte van een verklaring omtrent het gedrag. Verweerder mocht in dit bijzondere geval de justitiële gegevens die zijn afgedaan met een technisch sepot in de beoordeling van de VOG-aanvraag betrekken en daarmee afwijken van de beleidsregels. Vernietiging bestreden besluit; instandlating rechtsgevolgen.

[ECLI:NL:RBROT:2021:6815](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2021, 677

ABRS, 28-07-2021, 202101675/1/A2

algemeen directeur (lees: de directie) van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: CBR).

Wegenverkeerswet 1994 130, 131

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 5, 6, 23

WEGENVERKEERSWET 1994. ONDERZOEK RIJVAARDIGHEID. SCHORSING RIJBEWIJS. BEGINNEND BESTUURDER. SNELDHEIDSOVERTREDINGEN.

Het schorsen van de geldigheid van een rijbewijs is altijd belastend - dat is inherent aan de maatregel -, zoals ook het moeten betalen van het opgelegde onderzoek belastend is. Beide maatregelen hebben evenwel op zich geen punitief karakter. Een schorsing kan wel een punitief karakter krijgen als die te lang duurt en daarvoor geen rechtvaardiging bestaat. Daarvan is i.c. echter geen sprake. Dat de schorsing onevenredig zware gevolgen heeft gehad, zodat geoordeeld zou moeten worden dat het CBR artikel 23, vierde lid, van de Regeling had moeten toepassen, is de Afdeling niet gebleken. Daarbij betreft de Afdeling dat daarbij gedacht is aan de zich hier niet voordoende situatie dat vanwege dezelfde overtreding al eerder een onderzoek aan de beginnende bestuurder is opgelegd.

[...] Bij besluit van 22 oktober 2020 heeft het CBR aan [appellant] meegedeeld dat hij een onderzoek dient te ondergaan naar zijn rijvaardigheid en dat hij in elk geval tot de uitslag van dit onderzoek niet mag rijden.

[...] 1. [appellant] heeft als beginnend bestuurder twee snelheidsovertredingen begaan. [...] Aan [appellant] zijn voor beide overtredingen onherroepelijk geworden strafbeschikkingen opgelegd.

[...] 6.1. Uit de toepasselijke regelgeving volgt dat het CBR, zonder dat daarvoor de tussenkomst van een rechter vereist is, een onderzoek naar de rijvaardigheid kan opleggen en de geldigheid van het rijbewijs kan schorsen als de officier van justitie aan hem mededeling heeft gedaan van het vermoeden dat de houder van een rijbewijs niet langer beschikt over de rijvaardigheid die is vereist voor het besturen van de categorieën motorrijtuigen waarvoor aan hem een rijbewijs is afgegeven. De Afdeling stelt vast dat de officier van justitie op 28 september 2020 een dergelijk vermoeden betreffende [appellant] heeft gedeeld met het CBR en dat het CBR daarom bevoegd was tot het aan [appellant] opleggen van een onderzoek naar de rijvaardigheid en het schorsen van de geldigheid van het rijbewijs van [appellant]. Het uitgesproken vermoeden ziet op de geschiktheid van [appellant] als bestuurder van een motorrijtuig, niet alleen op zijn geschiktheid als autobestuurder. De Afdeling volgt het CBR in zijn ter zitting naar voren gebrachte standpunt dat [appellant] bijvoorbeeld ook met een brommer een forse snelheidsovertreding zou kunnen maken. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het CBR dan ook de geldigheid van alle categorieën van het rijbewijs van [appellant] kunnen schorsen op basis van het door de officier van justitie gedeelde vermoeden.

[...] 6.4. Ter zitting is gebleken dat het praktijkgedeelte van het onderzoek naar de rijvaardigheid van [appellant] op 31 mei 2021 is afgenomen en dat de schorsing van het rijbewijs van [appellant] op 10 juni 2021 is opgeheven. Dat heeft, zo heeft het CBR toegelicht, ten gevolge van de Covid-problematiek langer geduurd. De Afdeling stelt vast dat [appellant] acht maanden niet als bestuurder van een motorrijtuig deel heeft kunnen nemen aan het verkeer. De Afdeling begrijpt dat dit voor [appellant] voelt als een straf. Het schorsen van de geldigheid van een rijbewijs is altijd belastend - dat is inherent aan de maatregel -, zoals ook het moeten betalen van het opgelegde onderzoek belastend is. Beide maatregelen hebben evenwel op zich geen punitief karakter. Een schorsing kan wel een punitief karakter krijgen als die te lang duurt en daarvoor geen rechtvaardiging bestaat. Daarvan is in dit geval naar het oordeel van de Afdeling echter geen sprake. Dat de schorsing onevenredig zware gevolgen heeft gehad, zoals [appellant] heeft gesteld, zodat geoordeeld zou moeten worden dat het CBR artikel 23, vierde lid, van de Regeling had moeten toepassen, is de Afdeling niet gebleken. Daarbij betreft de Afdeling dat gelet op de geschiedenis van die bepaling, waarnaar het CBR heeft verwezen, daarbij gedacht is aan de zich hier niet voordoende situatie dat vanwege dezelfde overtreding al eerder een onderzoek aan de beginnende bestuurder is opgelegd. Dat [appellant], zoals hij naar voren heeft gebracht, van de schorsing van het rijbewijs gedurende een aantal maanden nadeel heeft ondervonden in verband met zijn werkzaamheden in het bedrijf van zijn ouders maakt, gelet op de belangen die de regelgeving dient, niet dat onevenredigheid aan de orde is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1659](#)

JnB 2021, 678

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 02-08-2021, ARN 21/3344

Wegenverkeerswet 1994 134

Regeling maatregelen rijvaardigheid en rijgeschiktheid 2011 (Regeling) 11 lid 1 onder f

WEGENVERKEERSWET 1994. EMA. De voorzieningenrechter schorst de besluiten tot het opleggen van een EMA. Dat verzoeker het auto-brouwerij syndroom heeft en dat de diagnose van dit syndroom pas is gesteld na het verkeersongeval staat niet ter discussie. Ook zijn partijen het erover eens dat artikel 134, zevende lid, van de Wegenverkeerswet in samenhang met artikel 11, eerste lid, onder f, van de Regeling aan het CBR geen ruimte biedt om geen maatregel op te leggen. De vraag of regelgeving in een specifiek geval buiten toepassing moet worden gelaten is een principiële rechtsvraag, in het bijzonder nu recent door de staadsraden advocaat-generaal Widdershoven en Wattel een conclusie is uitgebracht over de rechterlijke evenredigheidstoets in het geval van bestuurlijke sancties en maatregelen. De rechtsvraag leent zich niet voor een voorlopige voorzieningenprocedure.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:4161](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2021, 679

MK ABRS, 04-08-2021, 202102077/1/V2
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Het uitgangspunt dat een vreemdeling zijn seksuele gerichtheid vooral met zijn eigen verklaringen aannemelijk kan en moet maken, laat onverlet dat bepaalde stukken, die wat betreft inhoud niet in strijd komen met de grondrechten en menselijke waardigheid, kunnen dienen als ondersteunend bewijs. Aangezien de staatssecretaris een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling verricht, moet hij ook daadwerkelijk en kenbaar motiveren welk gewicht aan de inhoud van die stukken toekomt in het licht van de tegenover hem afgelegde en al dan niet geloofwaardig geachte verklaringen over de gestelde seksuele gerichtheid en eventueel overgelegd ander bewijsmateriaal.

2. De vreemdeling heeft aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij homoseksueel is en uit Nigeria is gevlucht nadat hij werd betrappt, terwijl hij intiem was met zijn partner. Hij heeft, gelet op wat onder 1 is overwogen, de gestelde betrapting en daardoor ontstane problemen niet met zijn verklaringen of met bewijsmateriaal aannemelijk gemaakt. Evenmin heeft hij gelet op wat onder 1 is overwogen zijn gestelde seksuele gerichtheid met alleen zijn verklaringen aannemelijk weten te maken. De vreemdeling heeft echter ook stukken overgelegd ter onderbouwing van zijn gestelde seksuele gerichtheid. In deze uitspraak gaat het om de vraag of de staatssecretaris deugdelijk gemotiveerd op die stukken is ingegaan en of hij ze bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling gestelde seksuele gerichtheid integraal heeft gezien in relatie tot de door de vreemdeling afgelegde verklaringen.

2.1. Het gaat daarbij alleen om de feitelijke informatie die uit die stukken volgt. Voor zover in stukken staat dat de opstellers ervan zelf niet twijfelen aan de seksuele gerichtheid van de vreemdeling, komt hieraan gelet op werkinstructie 2019/17 (hierna: WI 2019/17) en vaste rechtspraak immers maar beperkt gewicht toe (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 12 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1885](#) en 12 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:977](#)). [...]

Waardering van feitelijke stukken in lhbti-zaken

3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2170](#), naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van 2 december 2014, A, B en C tegen de staatssecretaris, [ECLI:EU:C:2014:2406](#)), kan een vreemdeling zelden overtuigend bewijs leveren van zijn seksuele gerichtheid en is het betrekken van bepaalde vormen van bewijsmateriaal, zoals bijvoorbeeld rapporten van medisch onderzoek naar een gestelde seksuele gerichtheid en expliciet beeldmateriaal, ook in strijd met grondrechten en de menselijke waardigheid. Naar zijn aard leent een seksuele gerichtheid als asielmotief, net als een bekering, zich ook minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt, denkt of gelooft. Meer nog dan bij andere asielmotieven, zijn de eigen verklaringen van een vreemdeling die een seksuele gerichtheid als asielmotief naar voren brengt dan ook van wezenlijk belang. Het is daarom aan de vreemdeling om vooral aan de hand van zijn verklaringen zijn gestelde seksuele gerichtheid aannemelijk te maken (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2884](#)). Hij is immers als geen ander in staat inzicht te bieden in wat hij innerlijk denkt of voelt. Door de wijze waarop de staatssecretaris het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde seksuele gerichtheid heeft ingericht, is een vreemdeling ook daadwerkelijk in staat om met alleen zijn verklaringen zijn gestelde seksuele gerichtheid aannemelijk te maken (zie hierover de uitspraak van 15 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1630](#) en de al hiervoor genoemde uitspraak van 12 augustus 2020).

3.2. Het uitgangspunt dat een vreemdeling zijn seksuele gerichtheid vooral met zijn eigen verklaringen aannemelijk kan en moet maken, laat onverlet dat bepaalde stukken, die wat betreft inhoud niet in strijd komen met de grondrechten en menselijke waardigheid, kunnen dienen als ondersteunend bewijs. Dit betekent dat die stukken, afhankelijk van de door een vreemdeling afgelegde verklaringen, het overige bewijs en de daarover geformuleerde tegenwerpingen, ertoe

kunnen leiden dat een vreemdeling zijn seksuele gerichtheid ondanks ontoereikende verklaringen toch aannemelijk heeft gemaakt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, verricht de staatssecretaris immers een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, waarbij hij de verklaringen van een vreemdeling over de verschillende in WI 2019/17 genoemde thema's uitdrukkelijk in hun onderlinge samenhang én in het licht van de overige verklaringen en het overgelegd bewijsmateriaal beziet (zie de hiervoor genoemde uitspraken van 15 juni 2016 en 12 augustus 2020). Daarbij kan de omstandigheid dat een vreemdeling over één thema ontoereikend heeft verklaard zonder dat hiervoor een rechtvaardiging bestaat, er niet zonder meer toe leiden dat de door die vreemdeling gestelde seksuele gerichtheid ongeloofwaardig moet worden geacht, aangezien die ontoereikende verklaring kan worden gecompenseerd met andere verklaringen en overgelegd bewijsmateriaal. Het is daarbij aan de staatssecretaris om in het besluit inzichtelijk te maken hoe hij de afgelegde verklaringen en overgelegde stukken in het kader van de verschillende thema's waardeert en onderling weegt.

3.3. Overgelegde stukken zijn dus op zichzelf zelden overtuigend bewijs van een gestelde seksuele gerichtheid, maar een vreemdeling kan hiermee wél, onder bepaalde omstandigheden, ondersteunend bewijs leveren van zijn verklaringen over bepaalde thema's die bij de integrale beoordeling van belang zijn, zoals de activiteiten in Nederland of het hebben van een homoseksuele relatie. Dat is, zoals de Afdeling in voormelde uitspraak van 12 augustus 2020 al overwoog en ook besloten ligt in WI 2019/17, in het bijzonder het geval waar het gaat om informatie van feitelijke aard of verklaringen van objectieve derden over feitelijk gedrag. Uiteraard kunnen die stukken voor de staatssecretaris ook aanleiding vormen om een vreemdeling nader te horen over de inhoud - en opsteller - van de stukken, om zo de thema's waarop de stukken betrekking hebben en de persoonlijke relevantie van de desbetreffende omstandigheden voor de vreemdeling inzichtelijker te maken en de gestelde seksuele gerichtheid als geheel beter en in samenhang te kunnen beoordelen op geloofwaardigheid.

3.4. De staatssecretaris kan gelet op het vorenstaande, en zoals ook volgt uit WI 2019/17, bij de beoordeling van overgelegde stukken dus niet volstaan met een enkele verwijzing naar de ontoereikende verklaringen van een vreemdeling. De staatssecretaris zal kenbaar moeten motiveren hoe hij rekening heeft gehouden met elk van de aangeleverde stukken. Dit betekent onder meer dat als de staatssecretaris, eventueel na een vreemdeling gehoord te hebben, enige waarde toekent aan een stuk, hij in zoverre duidelijk moet maken of hij de uit het stuk blijkende omstandigheden geloofwaardig acht. Aangezien de staatssecretaris een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling verricht, moet hij ook daadwerkelijk en kenbaar motiveren welk gewicht aan de inhoud van die stukken toekomt in het licht van de tegenover hem afgelegde en al dan niet geloofwaardig geachte verklaringen over de gestelde seksuele gerichtheid en eventueel overgelegd ander bewijsmateriaal (zie voormelde uitspraken van 15 juni 2016 en 12 augustus 2020). Deze motivering moet hij niet alleen geven om voor een vreemdeling of derden duidelijk te maken hoe de inbreng is betrokken, maar ook om de bestuursrechter in staat te stellen dit te toetsen (vergelijk de uitspraak van 13 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:890](#) en voormelde uitspraak van 12 mei 2021). [ECLI:NL:RVS:2021:1754](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Verduidelijking hoe staatssecretaris bewijs moet beoordelen bij asiolverzoeken lhbt+ers") uitgebracht.

JnB 2021, 680

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 29-07-2021 (publ. 30-07-2021), NL21.10800 en NL21.11766

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Tunesië. Veilig land van herkomst. Staatsgreep. De rechtbank is van oordeel dat in het licht van de staatsgreep in Tunesië van 25 juli 2021 verweerder niet zonder nader onderzoek en nadere motivering zijn standpunt dat Tunesië als veilig land kan worden aangemerkt kan handhaven. Nu de vaststelling dat Tunesië als veilig land moet worden aangemerkt in de bestreden besluiten ten grondslag is gelegd aan de kennelijk ongegrond verklaring van de asielaanvragen, betekent dit dat die besluiten niet als zodanig kunnen worden gehandhaafd. De beroepen zijn reeds daarom gegrond. De rechtbank ziet geen aanleiding de beroepen aan te houden, of verweerder in de gelegenheid te stellen het gebrek te herstellen, nu niet te verwachten is dat de situatie op korte termijn helemaal duidelijk zal worden en verweerder daar nader onderzoek naar zal moeten doen, waarvoor deze procedure met zeer korte termijnen zich niet leent.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:8324](#)

JnB 2021, 681

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-07-2021 (publ. 02-08-2021), NL21.8014

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b, 31 lid 1 b

ASIEL. AMV. Verweerder beslist dat eiser niet in aanmerking komt voor bescherming of regulier verblijf maar neemt geen terugkeerbesluit omdat er onderzoek moet worden verricht naar adequate opvang. Verweerder is echter gehouden een meeromvattende beschikking te nemen. Verweerder brengt zijn beleid niet in overeenstemming met het arrest van het Hof van Justitie, TQ, [ECLI:EU:C:2021:9](#), maar lijkt te wachten tot de Afdeling een uitspraak doet over de reikwijdte van het arrest voor de nationale rechtspraak. Rechtbank voorziet zelf en bepaalt dat aan eiser een verblijfsrecht moet worden verleend met ingang van de datum van de asielaanvraag.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:8430](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 682

MK ABRS, 29-07-2021, 202006234/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

EVRM 3

EU Handvest 4

DUBLINVERORDENING. Roemenië. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris had moeten onderzoeken of gelet op de verklaringen van de vreemdeling nog van het interstatelijk vertrouwensbeginsel voor Roemenië kan worden uitgegaan. Het is immers aan de vreemdeling om aan de hand van algemene landeninformatie aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest strijdige behandeling. Dat heeft hij met het beroep op het AIDA-rapport

"Country Report: Romania, 2019 update", gepubliceerd op 29 april 2020, niet gedaan en ook niet op andere wijze aannemelijk gemaakt. Uit het AIDA-rapport volgt niet dat Dublinclaimanten in Roemenië stelselmatig in detentie worden gezet of dat structurele tekortkomingen bestaan in de toegang tot rechtsbijstand en opvang die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken in de zin van het arrest Jawo.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel – toetsingskader

[...]

4.1. Uit artikel 5 van de Dublinverordening volgt dat een persoonlijk onderhoud met de vreemdeling wordt gehouden om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de verordening is onderdeel van die beoordeling dat geen ernstige vrees bestaat dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen in de aangezochte lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest.

Bij die beoordeling mag de staatssecretaris uitgaan van het vermoeden dat de behandeling van de vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het EU Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (zie het arrest van 21 december 2011, N.S. e.a., [ECLI:EU:C:2011:865](#), punt 80). De staatssecretaris klaagt dan ook terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij de verklaringen over de eerdere ervaringen van de vreemdeling in Roemenië en zijn bezwaren tegen overdracht op geloofwaardigheid had moeten beoordelen voordat hij van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kon uitgaan.

De staatssecretaris heeft er terecht op gewezen dat hij, in overeenstemming met het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland (punten 227 tot en met 233 en 255), vervolgens wel moet bezien of de verklaringen bevestiging vinden in de door de vreemdeling ingeroepen objectieve landeninformatie. Het is namelijk aan de vreemdeling om het vermoeden dat Roemenië aan zijn internationale verplichtingen voldoet aan de hand van objectieve aanknopingspunten te weerleggen. Als de vreemdeling het bestaan van structurele tekortkomingen aannemelijk heeft gemaakt, moeten die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken om tot schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest te leiden (punten 91-93 van het arrest Jawo) [[ECLI:EU:C:2019:218](#)].

Het risico op detentie

4.2. De vreemdeling heeft verklaard dat hij in Roemenië in detentie heeft gezeten en zich toen heeft moeten ontkleden en is mishandeld. Om dat aannemelijk te maken heeft hij foto's overgelegd waarop verwondingen aan een lichaam zijn te zien en zich beroepen op het AIDA-rapport, 2019 update. De staatssecretaris betoogt terecht dat niet kan worden vastgesteld dat het lichaam op de foto's dat van de vreemdeling is en dat de verklaringen bovendien niet zien op de situatie dat de vreemdeling als Dublinclaimant aan Roemenië zal worden overgedragen. Uit het AIDA-rapport, 2019 update, en het AIDA-rapport, 2020 update (gepubliceerd op 30 april 2021), volgen geen aanwijzingen dat Dublinclaimanten in Roemenië stelselmatig in detentie worden gezet, maar juist dat asielzoekers over het algemeen niet in detentie worden gezet (2019 update: p.113 en 2020 update: p. 127). Wanneer een asielzoeker toch in detentie zit, heeft dat volgens de AIDA-rapporten vaak als reden dat die persoon tijdens onrechtmatig verblijf is gedetineerd en vanuit detentie een asielaanvraag heeft gedaan die in de versnelde procedure wordt behandeld. Dat is niet zonder meer in strijd met het Unierecht, omdat, volgens artikel 8 van de Opvangrichtlijn, asielzoekers onder bepaalde voorwaarden in bewaring kunnen worden gehouden.

De toegang tot rechtsbijstand en de beschikbaarheid van tolken

4.3. De vreemdeling heeft met het beroep op het AIDA-rapport niet aannemelijk gemaakt dat hij zich bij voorkomende problemen in detentie niet kan wenden tot de daartoe aangewezen hogere autoriteiten in Roemenië of dat dat zinloos is. Uit de betrokken AIDA-rapporten volgt dat, in lijn met artikel 20 van de Procedurerichtlijn, in beroepsprocedures een advocaat wordt toegewezen (2019: p. 45-47 en 2020: p. 51-52) en in de bestuurlijke fase kunnen vreemdelingen advies en juridische bijstand krijgen van ngo's (2019: p. 44 en 45 en 2020: p. 50-51). Over de beschikbaarheid van tolken wordt in de AIDA-rapporten opgemerkt dat zij de nodige training missen en dat soms gebruik wordt gemaakt van dubbele vertolking (2019: p. 32-35 en 2020: p. 35-38), maar daaruit volgt niet dat er geen tolken beschikbaar zijn. Dat dit voor vreemdelingen waarvan de aanvraag als opvolgende aanvraag wordt behandeld anders is, volgt niet uit de AIDA-rapporten.

4.4. Gelet op het feit dat de staatssecretaris mag uitgaan van het vermoeden dat de Roemeense autoriteiten hun internationale verplichtingen nakomen en omdat de vreemdeling met de overgelegde foto's en landeninformatie het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt, klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij nadere informatie bij de Roemeense autoriteiten moet inwinnen over de feitelijke juistheid van de verklaringen van de vreemdeling. De staatssecretaris heeft in de verklaringen van de vreemdeling ook niet ten onrechte geen aanleiding gezien de behandeling van de asielaanvraag aan zich te trekken (artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening). De vreemdeling keert als Dublinclaimant terug, komt daarom niet in detentie en heeft niet betoogd dat de gestelde eerdere ervaringen in detentie gevolgen hebben gehad voor zijn gezondheidstoestand.

4.5. Grief 2 slaagt.

De stand van de asielprocedure en de opvang in Roemenië

5. De staatssecretaris klaagt in grief 1 terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij zich moet vergewissen van de stand van de asielprocedure in Roemenië na de feitelijke overdracht, omdat uit de grondslag van het claimakkoord volgt dat de vreemdeling een opvolgende aanvraag zal moeten indienen en daarom geen opvang krijgt.

5.1. Anders dan de staatssecretaris betoogt, volgt uit de AIDA-rapporten dat de aanvraag van de vreemdeling, nu hij langer dan negen maanden na de impliciete intrekking van zijn verzoek terugkeert, als opvolgende aanvraag zal worden behandeld (2019: p. 77 en 2020: p. 61). Het standpunt van de staatssecretaris dat de rapporten op dit punt niet concludent zijn, wordt niet gevolgd. Artikel 94 van de Roemeense Asylum Act waaruit volgens de staatssecretaris niet is op te maken dat dit ook voor terugkerende Dublinclaimanten geldt, gaat volgens de AIDA-rapporten over vreemdelingen die binnen negen maanden weer terugkeren op het Roemeense grondgebied en opnieuw een aanvraag doen. Dat de Roemeense autoriteiten het claimverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 18, eerste lid, aanhef en onder c, van de Dublinverordening en het asielverzoek als een eerste opvolgende aanvraag zullen behandelen, omdat de vreemdeling al meer dan negen maanden is vertrokken, is echter in lijn met artikel 28, tweede lid, van de Procedurerichtlijn.

5.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4358](#), onder 9.1. en 9.1.1), heeft als hoofdregel te gelden dat een asielzoeker in afwachting van een beslissing op de door hem ingediende eerste opvolgende aanvraag wel het recht heeft om in een lidstaat te blijven, ongeacht of nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de asielzoeker werden voorgelegd (zie artikel 9, gelezen in samenhang met artikel 41, aanhef en onder a en b van de Procedurerichtlijn). De vreemdeling heeft daarom het recht om zijn procedure op Roemeens grondgebied af te wachten en daarmee ook recht op opvang (artikel 3 van de Opvangrichtlijn).

Hoewel in de AIDA-rapporten staat dat vreemdelingen die een opvolgende aanvraag indienen in Roemenië geen automatische toegang tot opvang krijgen (2019: p. 87 en 2020: p. 94), volgt uit de rapporten ook dat de autoriteiten binnen vijf dagen beslissen of de opvolgende aanvraag in behandeling wordt genomen (2019: p. 77 en p. 78 en 2020: p. 83 en 84). De vreemdeling mag die dagen op het grondgebied verblijven en krijgt bij de registratie van een nieuwe asielpcedure toegang tot opvang (2019: p. 78 en 95 en 2020: p. 83 en 105). Bovendien volgt uit de rapporten dat een verzoek om materiële opvangvoorzieningen kan worden gedaan dat individueel beoordeeld wordt (2019: p. 87 en 2020: p. 94). Ten slotte voert de staatssecretaris terecht aan dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tegen het onthouden van opvang geen doeltreffende voorziening in rechte kan vragen in Roemenië (zie de overweging onder 4.3.). Dat de vreemdeling vijf dagen geen opvang krijgt, maakt ook niet dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid in de zin van het arrest Jawo, daarom voor Roemenië is bereikt. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar de uitspraak van het EHRM in het arrest van het EHRM van 2 juli 2020, N.H. e.a. tegen Frankrijk, [ECLI:CE:ECHR:2020:0702JUD002882013](#), punt 187.

5.3. Grief 1 slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2021:1645](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 683

ABRS, 02-08-2021, 202103791/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Voldoende zicht op overdracht. Een verzoek aan het EHRM tot het treffen van een interim measure heeft geen automatisch schorsende werking.

3. Volgens paragraaf A5/6.2 van de Vc 2000 moet er voldoende zicht op overdracht van de vreemdeling aan de verantwoordelijke lidstaat bestaan, wil de staatssecretaris die vreemdeling krachtens artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring kunnen stellen.

3.1. Een verzoek aan het EHRM tot het treffen van een interim measure heeft geen automatisch schorsende werking. Pas als het EHRM een verzoek daartoe toewijst kan in die toewijzing aanleiding bestaan voor het oordeel dat niet langer kan worden aangenomen dat binnen redelijke termijn zicht op overdracht aan de betrokken lidstaat bestaat. In deze zaak was ten tijde van het sluiten van het onderzoek op de zitting bij de rechtbank slechts sprake van een verzoek tot het treffen van een interim measure, waarop het EHRM nog geen beslissing had genomen. Gelet hierop klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat voormeld verzoek al betekent dat de vreemdeling niet langer krachtens artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring kon worden gehouden, omdat de vreemdeling niet binnen een redelijke termijn aan Malta zal kunnen worden overgedragen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1713](#)

[Naar inhoudsopgave](#)